

Kanovereniging Uitgeest.

Opgericht: 9 maart 1989
Meldijk 23,
Postbus 105, 1910 AC Uitgeest

Rabobank Uitgeest:
36.34.69.575

www.kanovereniging-uitgeest.nl
inf@kanovereniging-uitgeest.nl

**Jaargang 18 nummer 3
Juni 2007**

Verschijnt vijf keer per jaar

He has a dream.

He; Dat is Ton de barbier. Die droom moet nog werkelijkheid worden. (blz 3) En die van Jos is inmiddels werkelijkheid. Heerlijk om in Portugal te varen, lijkt mij. Zie het verslag op blz 4-9.

Deze KVVU is met recht een **zomereditie** te noemen. Er is veel kopij binnen gekomen en wat er niet in kon, is natuurlijk te lezen/zien op de website.

Geen tijd om het dikke krantje te lezen? Stop het alvast in de vakantiekoffer.

Voor mij altijd het uitgelezen moment om datgene te doen waar je anders geen tijd voor hebt.

KVVU-4 krant verschijnt eind september en dan natuurlijk boordevol met kanoverhalen en foto's van over de zomervakantie 2007. Dit jaar voor mij de Franse Pyreneeën. Schijnt dat je daar in juli nog heel goed kunt wildwatervaren....

Sluiting kopij: 14 september 2007.
Kasper Scholte Albers

Bestuur:

voorzitter: Wieger Tomassen

secretaris: Jos Schimmelpenninck.

penningmeester: Maarten van
Haaften

activiteiten: Annet Meijer-Duin

loodsbeheer:
Jos Dekker

Redactie:

Kasper Scholte Albers
Mail: redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Commissies:

Vaarcommissie:

Eric v.d. Wal
Dick Mulder
Peter v.d. Gracht
Henk Hoogerwerf
Rob Goezinne

Website:

Chris Groot
René van de Zwan
Kasper Scholte Albers
webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Kantine:

Leo Konijn
Cor Mienis

Botenhuis:

Peter v.d. Gracht

Van de voorzitter

Het zal de frequente vaarders en woensdagavondgangers onder jullie niet ontgaan zijn; we hebben de laatste maanden een grote toestroom van nieuwe leden en geïnteresseerden. Dit gaf mij een onverwacht nieuwe dimensie aan het kanovaren. Ik voer in een ander tempo en kwam op plaatsen waar ik normaliter voorbijstroof.

Zo peddelde ik op een zondagochtend met een jongen die gek is op natuur. Met hem kwam ik eerst uit op een dijkje rond de Hempolder waar we met verrekijkers de graslanden afspeurden in de hoop een glimp van een kemphaan op te vangen. Later op die dag stapten we uit bij een bebost natuurgebiedje waar de bodem bestond uit trilveen. Ik had al gehoord van enkele clubleden die mee waren geweest naar de eerder dit jaar geplande excursie in het Wormer-en Jisperveld dat er in het trilveen zonnedaauw groeit dus wij zoeken.... En zowaar, na een tijdje ontdekten we dat het helemaal vol stond met zonnedaauw.

Maar nu kom ik langzamerhand ook weer meer aan mijn eigen ambities toe. Het brandingvaren moet nu echt meer laagdrempelig worden met de ingebruikname van opslagruimte bij strand Bakkum waar we 5 brandingbootjes neer gaan leggen. Hoe we het gaan regelen met het sleutelbeheer en met het op korte termijn maken van afspraken dat gaan we nog doorspreken met de 'gestaalde kaders' van het brandingvaren (waarbij ik o.a. denk aan Dick, Kasper (die 3 bootjes beschikbaar stelt) en René).

De ruim 20 nieuwe leden brengen aardig wat roring op de woensdagavonden. De loods is soms halfleeg en er gaan al stemmen op om de mannen en vrouwenkleedkamer om te wisselen vanwege het grote aantal nieuwe vrouwen. Het valt voor een club niet mee om snelle veranderingen te verteren maar gelukkig is er later op de woensdagavonden nog steeds

Rest mij nog om iedereen een goede vakantie met of zonder peddel toe te wensen.

Wieger Tomassen

Droom of werkelijkheid

Dat was toch een kleurrijk gebeuren op 22 augustus 2007. De **hele kanoloods leeg en alle kano's op het water**. Nog even een foto gemaakt van alle boten kriskras door elkaar en toen, met 99 kano's, met bemanning en be-vrouwing achter elkaar een rondje pannenkoekeiland. Wat was dat een fantastisch gezicht. Een kilometer gekleurd drijvend lint van kano's, reddingsvesten en petjes.(zou het lang genoeg zijn om in het Guinness Book of Records te komen?) Eenmaal weer teruggekomen in het clubhuis was er voor iedereen iets om de inwendige mens te versterken. Het was daar goed vertoeven. Met de koffie van Annet, de kruidkoek van de ware Wieger ketellappers en een biertje aan de bar van de barbier. We kunnen terugkijken op een gezellige en geslaagde augustusdag
Iedereen bedankt voor een waanzinnige opkomst!

Wilt u ook meedoen om deze droom waar te maken, kom dan op **22 augustus om 19.00 uur** naar ons clubgebouw. De enige spelbreker zou alleen het slechte weer mogen zijn.....

Sportieve groeten van **Annet, Wieger** en **Ton**.

Zuid Portugal, mei 2007, Culinair Kayak avontuur voor 7 heren.

6 KVVU-ers, Klaas, de rivier en de oceaan

Start – koffie broodje bal

Het was nog in de vorige eeuw dat we met Klaas Hofman uit Wirdummerklap onafhankelijk van elkaar op de Wadden vertoefden. Toen vertelde hij al over zijn Portugal, waar je zo lekker kon kanoën en vis eten. Wensen werden geboren.

Ooit wilden we daar ook naar toe. We moesten er wel 50 voor worden, voordat de droom tot daad werd. In 2001 gingen een groepje KVVU-ers waaronder Cor, Herman en Max al voor de eerst keer. Ergens in de laatste "winter" kwamen we elkaar toevallig tegen op het meer. In café 't Pontje (zie foto sfeerimpressie met twee madonna's) werd Portugal opeens realiteit.

Sfeerimpressie met twee madonna's.

Één en één is twee en soms meer. Allerlei praktische zaken werden geregeld. Zo stonden 6 KVVU-ers: Max jr, Jan Bakker, Cor, Herman, Max sr. en Jos Dekker heel vroeg op 30 april naast hun bed en niet veel later op Schiphol. In de bagage regenkleding....het weerbericht was slecht! Nog even slechte dure koffie en daarna vliegen.

Voor het vliegveld van Faro duurde het toch wel erg lang voordat de stevige auto met koeiengrill voor onze koffers stond. De grote aanhanger voor 8 kano's had de aandacht getrokken van plaatselijke ambtenaren. De hele papierwinkel werd doorgenomen. Er was sprake van wat misverstanden, die gelukkig in de loop van de week werden opgelost. Klaas verzette de zinnen en dezelfde middag voeren we met de zeekano's al in de paradijselijke lagune. Daar voel je je direct een ander mens. En dat op koninginnedag!

Manta Rota - Eieren

Het klinkt als een mantra: Manta Rota. De naam van het dorp waar Klaas zijn tweede thuis heeft. Het grote witte huis werd onze thuisbasis voor 11 dagen.

Lachen deden we daar veel en hard. Onder andere na het antwoord van Herman op de vraag: Hoe laat is het? "Ik weet het niet, het verandert steeds"

En alle dagen bij het ontbijt de met veel variatie door Max gepresenteerde eieren.

De rivier – Gebak

Het weerbericht was voor de komende week voor Portugese begrippen slecht. Daarom zijn we de tweede dag meteen naar de grensrivier gegaan. Onderweg werd de Wielewaal tot drie keer toe gesignaleerd. Het kajakken op de rivier was heel relaxt. Meer schilpadden dan mensen aan de kant. In de overnachtingsplaats Pomarao hadden we een zeer stevige

ondergrond voor de tentjes. Jan's eerste kampeernacht sinds 30 jaar was gewoon op beton!
Net toen we in de tenten kropen voor de nacht kwam de lang voorspelde regen

Tenten op de betoncamping bij de rivier.

De volgende dag de tocht op de rivier voortgezet Gedeeltelijk in de regen.

Maar nadat we de rivier achter ons hadden gelaten hebben we geen regen meer gehad.

In een heel klein dorpje op een plek waar je het echt niet zou verwachten hebben we als lunch ieder twee gebakjes met heerlijke koffie genuttigd. Dat zijn de momenten dat we even stil staan bij de op dat moment werkende medemens in het bijzonder aan Rob Goezinne.

De lagune – Bonenschotel

De volgende 4 dagen hebben we met de kajaks gezworven door de lagunes naar Faro en terug.

Ook hier is de natuur schitterend. Ooievaars, zilverreigers, vissen enz. Het was nog wel bewolkt maar de temperatuur werd heel aangenaam. Twee nachten in de duinen geslapen. Met een kampvuur en heerlijke wijn en een onovertroffen likeur. Daarbij prachtige verhalen. Er ging een wereld voor ons open : de wereld van Smit Tak verhaald door Jan

Plek voor de nacht in de duinen.

Klaas had ruim inkopen gedaan voor zijn beroemde bonenschotel. Op een keurig rood wit kleedje werden alle ingrediënten uitgestald.

Faro – Zure mandarijnen

De zon brak onbarmhartig door. Vanuit de natuur voeren we tot het oude hart van Faro.

De afwisseling van natuur en cultuur was heilzaam. Faro is een heerlijke stad, maar de aan de bomen plukbare mandarijnen zijn ZUUR. De ooievaars hebben midden in het centrum van Faro tientallen nesten.

Kano's op de wal van Faro.

Die avond voeren we met een met een popconcert in de rug terug naar het eiland van de Belgische Dame. De herrie verstomde en maakte plaats voor een onwaarschijnlijk mooie

zonsondergang. Op het moment dat we het zeegat (oceaangat?) uitvoeren ging zij echt onder.

Op het strand hebben we die nacht gekampeerd. De opkomende gele maan (Leo's Yellow Moon) en een eerste optreden van een Max als mondharmonicaspeler weerhield ons nog even om te gaan slapen. Maar na een wens bij een vallende ster gingen de snaveltjes en luikjes moe en voldaan toe.

De wandeling-Visstoofschotel

Terug in Manta Rota hebben we samen vastgesteld wat we resterende dagen zouden gaan doen. Klaas had o.a. een wandeling voorbereid waarbij in het binnenland op redelijk korte afstand veel verschillende aspecten van het land hebben gezien. Juist omdat het nog vroeg in het seizoen was en men in Portugal niet alles kapotspuit was het een Kleur- en Geurrijke bloemenpracht. Ook vleesetende planten zijn we tegengekomen. Gelukkig met kleine bekken.

Wij werden in een klein dorpje verrast met een speciaal voor ons bereide vispot:

Vispotgoed voor een Pavlov reactie.

Op zo'n moment heerste er stilte en waren de 7 Heren volstrekt in het NU.

De oceaan – Schelpen

Heeft U nu ook het water in de mond? Wij in ieder geval wel. De oceaan was deze week onwaarschijnlijk rustig. Zelfs branding was zeldzaam. Vlakker dan het Uitgeestermeer. Diverse kajaktechnieken werden geoefend.

Samen hebben we daar weer een maaltje schelpjes verzameld

Klaas met schelpenpannetje.

De door Klaas en Jos ondernomen visactie had helaas geen tast- dus eetbaar resultaat.

Op een andere dag zijn we vanaf het Portugese strand langs de riviermonding naar Spanje gevaren. Uiteraard ook weer met de kano terug.

Kajak, Natuur - Culinair

Bij het schrijven van dit relaas zaten wij in de nagenietfase. Veel belevenissen hebben we niet eens in dit verhaal kunnen plaatsen.

In ieder geval kunnen wij het iedereen aanraden om naar Zuid Portugal te gaan. Met Klaas als gids beleeft u op de diverse vlakken die het leven zo mooi maken een gouden tijd. Dagen vol verrassingen. Zoals een echte Hop op 5 meter van ons af.

En als U bij uw afscheid de Portugese douane wil verrassen doe dan als Herman: Stop uw gedragen neopreenscholen in uw handbagage! **Max (sr) en Jos (D) namens 7 Heren.**

7 heren op een rij

Kanovaren als therapie.

Door zijn instabiliteit durfde ik vroeger nooit in een éénpersoons te varen. Ik heb leren peddelen in een opvouwbaar tweepersoons boot. Twaalf jaar geleden hebben wij de Calypso-2 gekocht waarin ik alle kneepjes van het kanovaren heb geleerd. In het begin van dat leerproces heb ik doodsangsten uitgestaan, eventjes wiebelen en ik dacht dat we om zouden gaan. Maar door het vertrouwen in Kees ben ik alles aangegaan. Vooral door het varen op zee met hoge golven en flinke branding heb ik mede door deze zeer stabiele boot mijn angsten kunnen overwinnen. Nu ben ik sinds kort in het bezit van zo'n echte instabiele éénpersoons zeekayak.

Tiny in haar nieuwe X-ray van point65

Hollandse nieuwe smaakt lekkerder als je er voor naar een eiland vaart.

Op het Alkmaarder meer ook met flinke wind een genot om in te varen. Met deze boot heb ik zaterdag 9 juni voor het eerst kennis gemaakt met het zelfstandig varen op zee. Het was windstil toen we van Huisduinen vertrokken naar Oudeschild op Texel. Vlak voor de kust was er een strook met erg onrustig hobbelig water maar verderop werd de zee spiegelglad. Met wat sluierbewolking en beperkt zicht was er een magische sfeer. Onder de kust van Texel begon de zon te schijnen en het werd een warme stralende dag. Na de inwendige mens met kibbeling versterkt te hebben konden we heerlijk luierend aan de dijk het keren van het getij afwachten. Om kwart voor vier vertrokken wij uit Oudeschild. Hoewel mijn ervaren tochtgenoten vertrokken met zwemvest en spatzeil dacht ik dat het met dit weer en mijn erg droog varende boot ook wel zonder kon. Niet ver buiten de haven stak er echter een lekker briesje op en omdat stroom en wind tegen elkaar instonden was het al snel noodzakelijk om het spatzeil voor de dag te halen. De wind

nam nog iets toe en daarmee ook de golfhoogtes. Even dacht ik: "Kan ik dat wel volhouden want het is nog een eind naar Huisduinen". Maar al varend kreeg ik steeds meer de overtuiging dat ik het zou redden. Het was afzien en tegelijkertijd immens genieten. Ik heb totaal geen angst gehad en ik was wat trots op me zelf.

Tien jaar geleden had ik nooit gedacht dat ik dit nog eens zou doen. Wij, Kees en ik, gunnen het iedereen zijn angsten op deze manier te kunnen overwinnen. Daarom willen we onze ervaren leden in staatstellen om minder ervaren en/of angstige vrienden/relaties mee uit varen te nemen in onze Calypso-2. De Calypso-2 kan altijd voor dit doel gebruikt worden. Wel gaarne zoals met de verenigingsboten een vermelding in de agenda.

Veel plezier, **Tineke**

Nb. Het roer wordt bediend vanuit het achterzitje en kan met het zwarte elastiek vastgezet worden.

Rondom Flevoland

18 mei, Ketelbrug, 19.30. Eindelijk staan onze tentjes en kunnen we onze spieren laten rusten.

Na 58 km. peddelen hebben we het ook wel even gezien.

To surf or not to surf.

Die ochtend waren we om kwart over elf vertrokken uit Uitdam, Peter en ik. Een uurtje later zaten we in de luwte van het schuurtje bij Het Paard van Marken onze koffie te drinken om daarna de oversteek te maken naar Lelystad. Met een dikke windkracht 5 van achteren ging dat lekker vlot. Ideale golven om te surfen! Ik zag Peter, in zijn mariner, de ene golf na de andere "pakken" en op zulke momenten in korte tijd snel uitlopen. Mijn frustratie steeg naarmate ik er niet in slaagde mijn Sirius ook aan het surfen te krijgen. Normaal gaat dat best, maar nu had ik misschien verkeerd geladen, of het kwam omdat ik zelf te zwaar ben wie zal het zeggen? In elk geval moest ik bij menig veelbelovend golfje constateren dat mijn boot telkens na mijn enthousiaste aanzet even later met de kont achter de golf bleef hangen. Het lukte mij maar hoogst zelden om eens echt vlak voor de golf uit weg te stuiven. Bovendien wilde de boot telkens naar bakboord, zodat ik

vermoeid raakte door het voortdurend corrigeren. Nee, ik was niet in mijn nopjes en Peter moest zich regelmatig inhouden om niet te ver bij mij vandaan te geraken.

Maar goed, tegen half vier konden we toch achter een lange dam langs naar de Houtribsluizen varen. Rechts van ons lag de trotse replica van de 17^e eeuwse Batavia en we voelden ons klein toen we de grote sluis invoeren, tussen al die dure jachten. Klein, maar ook supermachtig, want dit hadden we toch maar weer geflikt in onze kleine bootjes, met "elleboogstoom".

Even verderop, in de jachthaven bekeken we even de mogelijkheid om daar te overnachten. Officieel mag dat niet. Wel als je in je dure jacht slaapt, maar niet als je in je kleine tentje overnacht. Bovendien hoorden we van de havenmeester dat er die avond een groot feest zou zijn, met barbecue en live muziek. Dat leek ons geen geschikte plek voor ons.

Daarom besloten we door te varen tot de Ketelbrug, waar wel een plekje te vinden zou zijn om de nacht door te komen.

Dat viel nog tegen, want het zijn wel 15 heel saaie kilometers, langs de elektrische centrale en een eindeloze dijk met 47 windmolens op een rij.

Omdat we wel in de Houtrib-jachthaven al een uitsmijter hebben genuttigd, kunnen we ons nu beperken tot wat snacks en koffie, gevolgd door een flinke slok Mummelmann, die Peter gelukkig ook deze keer niet thuis heeft gelaten. We zijn bek-af en gaan vroeg naar bed.

Maar ik weet niet hoe ik liggen moet. Al mijn spieren doen mij pijn. Bovendien is er ergens een weg afgesloten, waardoor er nu meer verkeer dan normaal over de dijk scheurt. Ondanks deze beperkingen slaap ik uiteindelijk toch als een roosje.

En het voordeel van een flinke eerste etappe is wel dat je het de rest van de tocht wat rustiger aan kan doen.

Drontermeer.

Als we opstaan, schijnt de zon al uitbundig en we ontbijten uitgebreid aan een luxe picknicktafel. De spullen zijn weer zo ingepakt en we rijden onze boten naar een klein strandje, waar we ook zijn uitgestapt de vorige avond. Het Ketelmeer ligt voor ons.

Het blijft mooi weer, wel wisselend bewolkt, maar droog en nog steeds de wind schuin achter!

Zo zitten we al gauw bij mijn zus in Ketelhaven aan de koffie. Na deze welkome onderbreking stappen we in de jachthaven weer in en vervolgen de reis naar de Roggebotsluis, zo'n 9 kilometer van Ketelhaven. Ook hier gaat het schutten voorspoedig: we kunnen vrijwel direct doorvaren en liggen helemaal voorin de sluis. Het verschil in niveau tussen de verschillende meren is maar een enkele decimeter en we speren meteen naar de linkeroever van het Drontermeer, waar een ideaal picknickplekje is. Als we daar zitten met ons broodje, valt het ons op dat er wel erg veel kano's voorbij komen. We ontdekken dat we vlak naast het terrein van de kanovereniging van Kampen zijn beland. We brengen onze collega's een bezoekje en worden gastvrij ontvangen in hun prachtige verenigingsgebouw. Zij beschikken daar over een groot terrein, met diverse loodsen, een stenen clubgebouw en zelfs een groot grasveld, waar onder bepaalde voorwaarden ook wel eens gekampeerd kan worden. Dat is dus iets om te onthouden. We constateren wel dat het een actieve club moet zijn, te oordelen naar het grote aantal kano's dat we op het water zien.

Omdat we die avond een flink stuk in de richting van Harderwijk willen komen, blijven we hier niet te lang plakken en met enkele folders in de hand lopen we even later weer naar onze kano's.

Houthakkers.

Het is verbazend hoe snel de tijd verstrijkt als je aan het peddelen bent. Voor we er erg in hebben is het alweer tijd om uit te kijken naar een kampeerplekje en zijn we aangekomen bij het eiland De Ral, zo'n tien kilometer voor Harderwijk. Het is ideaal, met een rustig hoekje voor onze tenten. Hoewel het nog vroeg is in het seizoen, liggen er toch al diverse jachten aan de kade en ook een prachtige Wieringer aak, ruim honderd jaar oud en een even oude botter. De laatste twee hebben deelgenomen aan een wedstrijd voor antieke zeilschepen bij Spakenburg. We koken een heerlijk stevig avondmaal en we laten het ons smaken. Ik besluit het eiland nader te verkennen en stuit midden op een groep van zes mannen, die een gigantische tent hebben opgezet op een open plek en een kampvuur hebben aangelegd. Bezorgd kijk ik naar de voorraad drank en de indrukwekkende "gettoblaster" die ik onder een afdak zie staan.

En inderdaad, als ik een uurtje later op één oor lig, vangt mijn andere oor de klanken van hun muziek op. Gelukkig, niet te hard, zodat ik vredig wegzak in de wereld van mijn dromen. Helaas word ik even later ruw gewekt door dreunende slagen die door het geboomte galmen. De stoere mannen hakken hout voor hun vuur! Het is twaalf uur. Als er kennelijk voldoende is gehakt wordt het weer redelijk stil en ik val weer in slaap, al kan ik de droom niet meer terugvinden.

Net als ik begonnen ben met een nieuwe droom komt de houthakker andermaal in actie. Nu stijgt mijn frustratieniveau aanzienlijk en ik overweeg zelfs om er uit te gaan en een klacht in te dienen. Maar ik hoor dat het is gaan regenen en verwacht dus dat er vanzelf een eind aan het kampvuur zal komen. Maar nee: het is al half drie in de ochtend, als opnieuw een serie harde klappen de rust verstoort. Ik voel me gebroken en als om half vijf mijn gevederde vrienden besluiten om een oorverdovend concert op te voeren, leg ik me erbij neer dat er van slapen niet veel meer zal komen. Wel, dat is precies wat je het beste kunt doen: je erbij neer leggen! Ik heb daarna nog heerlijk geslapen en werd pas om negen uur wakker. De regen was gestopt en de zon scheen weer. De wereld was prachtig en ons ontbijt smaakte heerlijk. Bijna kreeg ik zelfs zin om een duik te nemen, bij gebrek aan een douche. Bijna...

Lastpakken.

Even later varen we over een spiegelglad Veluwemeer; er is geen zuchtje wind en het is al warm. Helaas zijn er ontelbare kleine vliegjes die ons het leven zuur maken. Helemaal gek word je van die beestjes die achter de glazen van je zonnebril in je ogen kruipen en in je oren, je neus. Het tempo zakt, doordat we voortdurend om ons heen slaan in verwoede pogingen om onze kwelgeesten af te schudden. Peter probeert of het helpt als hij zijn pet kletsnat maakt, maar dat biedt ook weinig soelaas. Gelukkig komt er wat later die ochtend een beetje wind en wordt de overlast minder. We krijgen ons goede humeur weer terug en vergeten al snel het leed van daarnet. En zo verglijdt de tijd, met de kringen die onze peddels in het stille water achterlaten. Je zou zo wel weken door willen zwerven, met je spulletjes in je bootje en geen verplichtingen. De enige zorgen zijn: wat eten we en waar slapen we? Bij Harderwijk heeft men de keuze uit een aquaduct of onder de brug door, wat de kortste weg is. Dus wij varen onder de brug

door en komen zo in het Wolderwijd. We stomen door richting Nijkerk. Op een terras strijken we even neer in de schaduw, voor een koel drankje, want het is intussen zomers warm geworden. Op het water hebben we regelmatig last van kleine jongetjes is snelle motorbootjes, een plaag die ook op ons Uitgeestermeer de kop op steekt.

Asperges.

Toch vind ik de randmeren een mooi kanogebied. Het water is helder, er zijn vele eilandjes en mooie strandjes om aan te leggen. Er komen veel jachten voorbij en we hebben dan ook veel te zien en proberen af en toe een stukje mee te liften met een jacht, om wat kilometertjes te "smokkelen". Op één van die motorboten zit de schippersvrouw net de aardappels te schillen en de asperges schoon te maken. Ze vraagt "Blijven jullie eten?" "Alleen als je er ook een botersausje bij hebt!"

"Natuurlijk!" Maar, hoe droevig, zij moeten naar Amersfoort, dus zij slaan af bij de Eemsmond. We moeten ergens anders ons kostje opscharrelen.

Bovendien komen er als we in het Eemmeer zijn steeds meer donkere wolken en we moeten ons nog haasten om op het eilandje Dode Hond onze anoraks aan te trekken, voordat de bui losbarst. In die korte tijd dat we daar op het land staan worden we overigens massaal aangevallen door grote stekende muggen en we weten dan ook niet hoe snel we weer in de boten moeten stappen. Het regent stevig en overal om ons heen zien we die vrolijke belletjes op het water. Het is eigenlijk heerlijk om in de regen te varen.

Veilige haven.

We hebben alleen niet veel zin om in de regen de tenten op te zetten en eten klaar te maken. Peter heeft een goed idee: iets verder doorvaren en we zijn in Almere Haven. Daar is het voor hem bekend terrein, vanwege de jaarlijkse triatlon waar hij als medewerker bij betrokken is. We kunnen er in de jachthaven kamperen, lekker warm douchen en..... heerlijk uit eten in een eetcafé niet ver van de haven. Een heerlijke luxe. En na het eten is het zowaar ook even droog. Niet lang helaas, zodat Peter uitgebreid kan experimenteren met zijn meegebrachte paraplu en ik met mijn mooie blauwe poncho. Nou, dat is toch ook niet alles, dus dan maar vroeg naar bed. Met het getik van de regen op het tentdoek val je beter in slaap dan waar ook.

En de volgende dag is natuurlijk een fluitje van een cent: op ons gemak inpakken, ontbijten en –droog- inpakken. Onder de Hollandse Brug door en tegen de wind in (dat is beter dan geen wind en vliegjes!) naar Uitdam, waar we al om kwart over één voet aan wal zetten. Koffie met appeltaart beloof ik Peter. Maar daarvoor moet je niet op een doordeweekse dag in mei bij de jachthaven van Uitdam zijn. Daar is alleen de receptie van de camping open.

Peter, je houdt het nog van me tegoed.

Henk.

Noot: Deze tocht is voor iedere ervaren kanoër goed te varen. Ik heb hem zowel met de klok mee als tegen de klok in gevaren en zelfs al eens vanaf Uitgeest, via Monnickendam, waar je bij de sluis kunt overdragen. De hierboven beschreven route heeft vier dagen geduurd, maar het is aan te bevelen om er langer de tijd voor te nemen om onderweg hier en daar nog wat te kunnen passagieren.

VAARKALENDER		
Zat. 14 April	Dagtocht Noordpolderzijk-Rottummerplaat /Simonszand. Verkenningstocht naar SZ en Gronden van de Lauwers. 07.00 uur vertrek Uitgeest. ZV of vergelijkbaar niveau. (Slechtweer) alternatief: 15 April Rondje Marken naar Pieper race. (Bruine vloot)	Rob.
Zon.22 April	Openingstocht zomer seizoen. 15 km. Alkmaardermeer regio : Limmer Die. 13.00 uur vertrek Uitgeest	Eric.
Vrij. 4 Mei	Nachttocht Alkmaardermeer/ De Woude. 12 km. Verlichting op de boot verplicht. 22.00 uur verzamelen in clubhuis	Peter.
Zon. 6 Mei	Jisperveld expeditie per kano met gids. 12 km. Vertrek vanaf de vereniging of bij Wormer. Kano vervoer kan geregeld worden. 09.00 uur clubhuis.	Henk
Woe 9 Mei	Instap avond belangstellenden	Wieger/Maarten
Zon.13 Mei	Rondje Den Helder-N.Haaks-Paal 9-Den Helder. 27km. Vanuit Marine Jachthaven. Pauze op Westpunt Noorderhaaks. Vandaar naar Texel (Pauze) en terug naar Den Helder. 08.00 uur vertrek Uitgeest . ZV of vergelijkbaar niveau.	Wieger.
Woe 23 Mei	Instapavond belangstellenden	Maarten
Woe 30 Mei	Instructie avond Alkmaardermeer	Wieger
Zon. 3 Jun.	Amsterdamse grachtentocht. 15 km. 09.00 uur vertrek Uitgeest	Dirk.
Woe 6 Jun	Instructie avond Alkmaardermeer	Annet/Jos
Woe 13 Jun	Instructie avond Alkmaardermeer	Dirk/Wieger
Woe 20 Jun	Instructie avond Alkmaardermeer	Henk/Jos
Din. 26 Jun	Kano Avondvierdaagse KVVU 10-15 km. Omgeving Alkmaardermeer / De Woude 19.00 uur vertrek Uitgeest	Dirk/Peter.
Woe 27 Jun	Instructie avond Alkmaardermeer.	
29 Jun -1 Jul.	Weekend Rijn of IJssel. Goede conditie en bootbeheersing noodzakelijk. Vrijdag avond vertrek	Rob.
Woe 4 Jul	Instructie avond Westzanerveld . Boten opladen	Dirk/Wieger
Zon. 8 Jul.	Vinkeveense plassen en omgeving. 20 km 08.30 Vertrek Uitgeest	Henk.
17-18-19 Aug	Duitse Wadden weekend. Vrijdag avond vertrek naar Duitsland. Overnachting Haus Mülde.	Dirk.
Zon. 2 Sep.	KVVU Ralley 40 km. Contact persoon voor buitenstaanders	Nader te bepalen
15-22 Sep	NKB Vlieland kamp.	
21-22-23 Sep.	Westerschelde:Verdronkenland van Saaftinge/ Grevelingen. ZV of vergelijkbaar niveau.	Rob
Zon 14 Oct.	Openingstocht Winterseizoen. Verdere tochten worden later nog bekend gemaakt.	Erik

Van de website-commissie:

De KVVU heeft diverse mailadressen.

A.u.b. gebruiken bij:

inf@kanovereniging-uitgeest.nl

Hét adres voor het verkrijgen van allerlei informatie over onze vereniging.

!! (In het adres is *Info* veranderd in *inf* vanwege de vele spamberichten) !!

webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Voor een bijdrage (foto's, verslag, enz) en evt. vragen en opmerkingen over de website.

redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Voor het toezenden van KOPIJ clubkrant.

Of rechtstreeks via de link op de activiteitenkalender.

Nieuw op de website: GASTENBOEK

Kopij 2007 inleveren voor:

14 september

7 december

Bij het opruimen van de trapkast

..... van Opa Klaas kwam de bouwtekening van een houten kano tevoorschijn.

Nee, toen sprak men nog niet van kayak, qajaq of zelfs maar kajak. Kanoën was vlak voor en na de oorlog '40-'45 een volkssport in het waterrijke Noordholland, roeien was voor vissers en voor de heren studenten.

Klaas was als Krommeniedijker jochie natuurlijk wel vertrouwd met water, en van zijn vader had hij geleerd hoe je daar ook kon "oogsten", hengelen bleef lang zijn hobby.

Toen hij zelf kinderen kreeg kwam dat er minder van, maar het dromen van bezig zijn in en met water bleef. Een knutselaar bleef het, en een matig salaris maakt vindingrijk. Zelfbouw zou de oplossing moeten zijn, plek genoeg in zijn achtertuin.

De welvaart heeft uiteindelijk zijn plannen ingehaald: de auto kwam, de kano is er nooit gekomen.

't Is wel een mooie tekening van de Fa. Eduard & Co, van Kromme Waal 27, te Amsterdam, met hun nering in Bootartikelen.

Twee grote vellen, ongeveer A1-formaat elk. Mooi gedetailleerd.

Maar ik begin er niet aan, polyester is veel makkelijker, zeker als het al kant-en-klaar bij Arend Bloem ligt.

Dick Mulder

Zeehonden, pelikanen en dolfijnen in Uitgeest?

Het is natuurlijk niemand ontgaan dat Uitgeest inmiddels een prachtig nieuw treinstation heeft gekregen. Zo'n groot bouwproject is voor archeologen een mooie gelegenheid om eens grondig in de diepere aardlagen te wroeten. En dat hebben ze ook gedaan!

Het resultaat mag spectaculair genoemd worden. De meest bekende vondst was wel de boomstamkano die vrijwel geheel intact was en momenteel in Lelystad wordt geconserveerd.

Deze boot moet hebben gelegen in een zijtak van het zgn. Oer-IJ, een ruig gebied waar de getijden vrij spel hadden. Het hout was afkomstig van een veen-eik, een boomsoort die o.a. voorkwam in de streek waar tegenwoordig Diemen ligt. De archeologen hebben hun hart kunnen ophalen, want het aantal opgegraven overblijfselen bedraagt maar liefst 270 kilo aan aardewerk, 50 kilo aan dierlijke botten en 76 kilo natuursteen. Binnenkort verwacht men het definitieve rapport over deze opgraving, die de naam Waldijk heeft gekregen, genoemd naar het restant van een dijkje uit de twaalfde eeuw, dat nog bewaard is gebleven en waarop nu een wandelpad is aangelegd.

Veel vondsten stammen uit de Romeinse tijd (0-350); overblijfselen van boerderijen en waterputten. Oudere voorwerpen stammen uit de bronstijd (1050-800 voor Chr.). In die tijd kwam de zee nog tot aan waar nu Assum ligt. De mensen leefden voornamelijk op de wat hoger gelegen zandruggen, om droge voeten te kunnen houden. In een aantal kuilen bij de nederzettingen uit die tijd vonden de archeologen botten van de dieren die hier toen voorkwamen. Om er een paar te noemen: dolfinnen, pelikanen, grijze zeehonden, en zelfs bruine beren!

Wat moet het toen een spannend gebied zijn geweest, en wat een paradijs voor zeekanoërs.....

In het bezoekerscentrum De Hoep in Castricum is tot eind september nog de tentoonstelling te zien: Schatten onder je voeten, waarin je een klein deel van de vondsten kunt zien. Ook is informatie te vinden op www.noord-holland.nl

Henk.

ENE FRAAIE HISTORY ENDE ALWAER

Oftewel

Ene avontuurlyke nagttogt

En

Ene verkenninghe in het Jispervelt

Geestdriftig gemaakt door een paar leden besloot ik mij in te schrijven voor beide bovengenoemde evenementen. Voor wat betreft de nachttocht had ik mij thuis terdege voorbereid en mij verdiept in de laatste inzichten met

betrekking tot de astronomische navigatie bij nacht en ontij en een spoedcursus "vlakke zeevaartkunde voor beginners ter kleine Kajakvaart" met goed gevolg doorlopen, en en passant nog eens de voorschriften betreffende de te voeren navigatieverlichting doorgeworsteld. Dit alles onder het mom van: een kleine moeite voor zulk een groots evenement. Na een helse tocht vanuit Delfzijl (volgens de Grote Bosatlas nog nét binnen de Nederlandse grenzen gelegen) kwam ik op tijd aan bij de KVVU. Na mij ontdaan te hebben van stof en dieselkwalm-aanslag stak ik mij in het frisse neopreen en na een korte afscheidsgroet aan alle achterblijvers scheepten de 6 deelnemers onder de bezielende leiding van Peter zich in voor De Grote Nachttocht, het nachtelijke avontuur tegemoet!! De duisternis was intens en voldeed daarmee aan de gestelde criteria.

Direct na het passeren van de brug kregen we wind en zee recht van voren, kortom : alle ingrediënten voor een spannende nachttocht leken voorhanden. Alles bij elkaar had ik het gevoel dat ik in een mooie droom was beland, de tijd vlóóg voorbij. Zó snel zelfs dat we, vóór ik er erg in had, alweer bij de kanoloods terug waren. Een vluchtige blik op mijn klokje leerde mij dat de droom in werkelijkheid slechts drie kwartier had geduurd. Afgepeigerd en wel togen we huiswaarts .Ik hoefde niet direct weer terug naar Delfzijl omdat een goede vriendin van mij met de goedheid haar's harten mij een slaappleaats aanbood alwaar ik mij geestelijk kon gaan voorbereiden op de op handen zijnde excursie naar het Jisperveld.

Met 8 deelnemers, waarvan sommigen nog donkere wallen onder de ogen droegen als gevolg van het opgedane slaaptekort van de nacht tevoren, togen we richting ontmoetingscentrum Poelboerderij..... waar het rendez-vous met de gids en de overige deelnemers zou plaats vinden. Hier kregen we van hem een interessant verhaal te horen over de ontstaansgeschiedenis van het Jisperveld en hoe het in de afgelopen decennia door Natuurmonumenten werd en nog steeds wordt beheerd. Tijdens een bezoek aan de proefboerderij van Natuurmonumenten zagen we daar een groot aantal koeien en kalveren die, (om een of andere reden mochten ze nog niet naar buiten), in gezelschap waren van een formidabel

koeiebeest dat op uitbundige wijze de uiterlijke kenmerken van de Heer der Schepping droeg. Op de vraag van één der deelnemers of deze stier nog wel "in bedrijf" was antwoordde Maarten de gids met enig gevoel voor understatement: "op dit moment niet". De hier aanwezige Limousin runderen worden ecologisch gekweekt en dit is dan oa. de plek waar de alom bekroonde en gelauwerde Vleeskunstenaar Hans van Borre in Castricum zijn grondstoffen betreft. (het is maar dat u het weet!)

Het door talloze slootjes doorsneden landschap dat een grote diversiteit aan planten en vogels herbergt, doet, mede door zijn ontstaansgeschiedenis, de geest soms dwalen. Alleen de naam al heeft een afschrikwekkende betekenis. De vroegste kronieken vermeldden reeds dat Groningse zeevaarders en zendelingen onder aanvoering van de roemruchte Haiko Hinnerk Grijpstra geprobeerd hebben hier de allereerste beginselen der beschaving te introduceren. De streek was dermate onherbergzaam en vijandig dat zij het dan ook de toepasselijke naam Djebel al Pir gaven, hetgeen vrij vertaald uit het Gronings zoveel betekent als: "wee uw gebeente" en dat later is verbasterd tot Jisper. Deze lieden bleken over een sterk kosten/baten besef te beschikken zodat ze al gauw tot de conclusie kwamen: "it ken nait meer oet, mien jong". Bovendien waren deze veroveraars te fijn besnaard, dus gaven ze na enige tijd de pijp aan Maarten en trokken ze snel aan hun stutten. En wat te denken van de overal aanwezige doodenge vleesetende planten?! De meest voorkomende engerd werd reeds door de Romeinen de Solaris Dauwis Terribilis genoemd en vervolgens in de 18^e eeuw door Carl Linnaeus met groot respect onder het geslacht der Carnivora gerangschikt. Deze plant blijkt de hoofdreden te zijn geweest dat ook de Romeinen deze streek voor gezien hielden en de zaak over lieten aan serieuze, hardwerkende monniken van Bataafse origine. Onder deze noeste werkers waren er velen die ten prooi vielen aan de onstilbare honger van de SDT, zoals de plant in die tijd met passend ontzag werd genoemd. Op de plekken waar zij hun verschrikkelijk, maar toch wel zinvol einde vonden groeit en bloeit nu nog steeds de Blauw Geruite Koekoeksbloem (naar analogie van de BGK van de Ruyter). Vroeger werd dit gebied ook gedomineerd door allerlei verschrikkelijke vogels (oa. door Annie M.G. Schmid zo voortreffelijk verbeeld in haar verhaal "de

vogel Bis-Bis-Bis) die geëvalueerd zijn tot de moderne, vrij onschuldige buizerd en kiekendief die s'zomers de "raitgörs en s'winters, als het sneeuwt, de "sneigörs" als hoofdgerecht op hun menu hebben staan.

Op de terugreis bleek dat wind en zee van onze afwezigheid gebruik hebben gemaakt om aanzienlijk in sterkte toe te nemen. Met een stevige bries recht van voren was het werken geblazen, waardoor we ruimschoots in de gelegenheid waren om de opgedane interessante wijsheid en bloedstollende impressies te verwerken.

Met een voldaan gevoel wil ik Henk (de organisator) en Maarten (nee, niet die van de pijp), ook namens de andere tochtgenoten, bedanken voor deze excursie!!

Leo Mollema.

Rondje De Woude op 6 mei 2007

Zondagmorgen last van mijn spieren in rechterbovenbeen en in mijn rug. Remedie "kanoën".

Weersverwachting bekeken....windkracht 4, tegen de avond aantrekkend naar 5 west.

Op de club besloten het te proberen. Met de wind in de rug ging het als een speer. Bij het Limmergat gedraaid en een stukje tegen de wind in teruggevaren om te voelen of het te doen is. Het voelde goed aan, dus besloten om door te varen.

Op de Stierop onder de kant gevaren. Dat ging goed tot aan de oversteek naar het starteiland. Hier de kano recht in de wind gedraaid, die inmiddels behoorlijk was aangewakkerd. Nu is het noodzaak om het juiste toerental van mijn diesel te bepalen om het heel lang vol te kunnen houden en toch nog vooruit te komen. Het ging goed totdat ik bij de groene boei kwam. Ik peddelde en kreeg het idee "hier kom ik niet aan voorbij" en realiseerde mij dat ik maar twee mogelijkheden heb. De eerste; doorvaren en de tweede: terugvaren naar de Stierop, naar de weg, kano op de kant en 112 bellen.

Voor de eerste optie gekozen. Mijn lichaam protesteerde niet en het bleek dat ik nog steeds vooruit kom en de diesel in hetzelfde toerental doorpruttelde.

Opeens kwam Piet in zijn Old Town langs met de laconieke vraag: "Hé Jan, ga je naar de club?" en op mijn bevestigde antwoord zijn we verder gegaan. Ik hoef niet uit te wijden hoe blij ik was dat we met zijn tweeën waren en wij zonder problemen op de club zijn aangekomen.

Na een douche voelde ik mij erg goed. Pijn in rug en bovenbeen waren volledig verdwenen en de vermoeidheid was normaal.

Toen kwam, wat ik als klapstuk van de middag heb ervaren, Henk binnen om te kijken of ik al binnen was. Piet en Henk bedankt.

Evaluatie van deze middag:

Ben ik zorgvuldig geweest?

Heb ik alle spullen aan boord om zonder gevaar voor onderkoeling een tijd op hulp te kunnen wachten?

Welke veiligheidsmaatregelen moet ik nog nemen?

Heb ik de tocht zo in mijn hoofd dat ik weet waar ik het snelst de weg kan bereiken?

De zorg van de leden van de club voor hun medeleden. Daar ben ik erg dankbaar voor. **Jan**

De openingstocht 22-4-2007

Dit jaar viel deze tocht samen met de Uitgeester watersportdag. Omdat het traditie is de tocht om 13:00u te starten en toegankelijk te laten zijn voor beginnende vaarders, is het doel niet gericht op afstand, maar op gezelligheid, veiligheid en het tonen van mogelijkheden "naast de deur". De gezelligheid komt altijd wel vanzelf. De mogelijkheden liggen eigenlijk voor het opscheppen, want onze thuishaven ligt in één van de mooiste kano-gebieden van Nederland. Vanwege het korte tijdsbestek, we moesten om kwart over drie terug zijn voor de demonstraties van onze vereniging in het kader van de watersportdag, besloot ik de grenzen van het Uitgeester Meer te verkennen.

Vanuit de verenigingshaven voeren we langs de voorbereidingen voor de watersportdag naar de Wijde Stierop, voorbij gaand aan het steeds interessanter wordend erfgoedpark De Hoop. Bij een noordelijke tot oostelijke wind kan er een erg ongemakkelijke golfslag ontstaan in de trechter van het meer, die naar onze haven leidt. Die golfslag ontstaat al vanaf windkracht 3.

Het Lange Meer, zoals het meer vroeger heette, heeft enigszins een kruisvorm: de staander is het Alkmaardermeer in het noorden en het Uitgeestermeer in het zuiden, het dwarshout bestaat uit de lijn Limmergat in het westen naar de Wijde Stierop in het oosten. Op deze lijn wil het water nog wel eens zeer warrig zijn. Voor een grootwater-vaarder een goed terrein om zijn vaardigheid te testen. Het is zinvol dit gebied te verkennen op mogelijke vluchthavens.

Vanuit de Wijde Stierop kom je naar het zuiden via de Buiten-Krommenije bij de "rolletjes", een overtoom over de dijk die het Lange Meer scheidt van de Krommenije. Die dijk was ooit noodzakelijk om het noorden van Holland niet in tweeën te laten snijden door de laat-middeleeuwse stormen. Wees ervan overtuigd dat deze afsluiting meer voeten dan schoppen in de aarde heeft gehad: visserij, koopvaardij en handelaren, die vrije doorvaart eisten tegen de boeren en dorpingen, die zich door het water steeds meer bedreigd zagen. Het vaargebied van de vogelrijke Krommenie-polder is welliswaar ondiep, maar zeer fraai, zeker in het voor- en najaar. Vaak kom je op een warme voorjaars middag in aanvaring met een paaigrage brasem, die net onder de waterspiegel ligt te zonnen. Met kolkende staartslagen vlucht de brasem dan.

De Meldijk, waaraan onze club is gevestigd, zet zich voort in de Lage Dijk en later de Scheidingsweg. Die Scheidingsweg scheidt de Krommeniepolder van de Broek Polder (overdraagsteigers). Ten noorden van de Provinciale weg N203 bevat die ooit zo uitgestrekte veenpolder nog kleine meertjes, de Wijen Bus en het Vroonmeer, die graag door trekvogels worden gefrequiteerd. Het watertje tegen Uitgeest heeft de weidse naam De Meer. Hier moet ongeveer de eerste molen met een "krenckwerk", krukas, (van draaiende naar op-en-neer gaande beweging) van de Uitgeester Cornelis Corneliszoon op een achtkantig vlot hebben gestaan. Aan de Meldijk is onlangs op ongeveer datzelfde punt een kruisfundering voor een lichte molen, mogelijk een paltrok, gevonden.

Maar ja, wegens tijdgebrek was ik niet in staat met de belangstellenden over de overtoom te gaan.

We voeren vrijwel pal west naar het Pannekoekkeiland, dat in het Limmergat ligt. Daar zijn vrije ligplaatsen voor de recreatie. Wees met blote voeten erg voorzichtig op en rondom dit eiland. Vele b.b.q.'s met bier hebben hun glasscherven achtergelaten.

Het Limmergat ontsluit het schitterende vogelgebied van de Hempolder en Dorregeest. Jammer genoeg hebben vele mensen een stukje land met een steigertje langs het water in pacht, waarop reclame wordt gemaakt voor artikel 461 Wetboek van Strafrecht: verboden toegang. Gelukkig ken ik enkele pachters, die geen bezwaar hebben tegen een klein groepje rustige kanoërs, die hun benen even strekken en even uitzien over de vogelpoel in de Hempolder. De eigenaar van de molen is niet erg gediend op bezoek, terwijl het daar en daardoor zo'n aardig plekje is om Holland in het klein te tonen.

Ooit werd het Limmergat van de binnenlanden door een piepklein sluisje van zo'n twee meter breed gescheiden. Dit sluisje was de toegang tot een sloot die naar de Slikkemie en de Schulpvaart leidde, thans is dat sluisje gedempt en herinnert alleen de buurt van Akersloot, de Sluisbuurt, eraan. Er loopt een tochtsloot naar het Museumgemaal. De vaarweg is geblokkeerd door een canadese kano in de duiker onder de weg. Wil je toch naar het museumgemaal, zul je met je boot moeten sjouwen. Voorbij het gemaal weer het water in en langs de A9 naar het Slikkemie, die uitmondt in het Limmerdie, een schitterend water uit een middeleeuws landschap van strandvlakten en -wallen. De ringsloot om de Limmerpolder, waarvan het Limmerdie thans een onderdeel is, leidt om een zeer vogelrijk gebied. Vanuit het Limmerdie leiden twee vaarwaters onder de A9 door naar Limmen: de Laander- en de Dusseldorpvaart. Langs de A9 loopt een ondiepe sloot, die naar de Schulpvaart en dus naar Castricum leidt. Bij de Noordermolen aan het noordelijkste stuk van de ringsloot kun je overdragen in de Noordersloot, die met een moeilijk overklim aansluit op het Noordhollands kanaal. Jammer, ook dit kon ik jullie niet tonen wegens tijdgebrek.

Vanuit het Limmergat koersten we terug naar Uitgeest, waar de vele attracties reeds in volle gang waren en de cracks van onze vereniging zich reeds voorbereidden op hun wateracrobatiek. We konden vooraf ons hart ophalen aan benzinedampen van de waterscooters en buitenboordmotoren en de lucht van frituur, terwijl de stoker van een stoomboot zijn vuurtje nog eens lekker opstookte.

Vervolgens toonde onze Annet de eskimorol en toonden andere vaarders vooral het wat drogere werk.

pew/8-5-2007

Bezoek aan het Wormer en Jisperveld 6-5-2007

Henk Hoogerwerf heeft onze vereniging verrast met een door Natuurmonumenten ondersteund bezoek aan het Wormer- en Jisperveld. Eén deel van deelnemers ging per boot, het ander deel per auto met opgeladen boot. De kanotocht vond plaats in de stilte van het vroege uur en onder een wegtrekkende bewolking. Bij het sluisje van Wormer de boten geparkeerd. Om 9:15u ontmoeten we elkaar bij de Poelboerderij in Wormer. Maarten Muller en een vrijwilligster ontvingen ons op de Poelboerderij met koffie en cake.

Maarten vertelde ons het verhaal van de veenweiden in Holland en die van het Wormer- en Jisperveld in het bijzonder.

Noord Holland was eens een dikke plak laagveen ontstaan in een lagune achter een lage duinenrij met een slechte afwatering naar de zee, zodat op het laagveen een dikke plak hoogveen groeide.

In de vroege middeleeuwen vormde zich het Marsdiep en veranderden het Flevomeer en de afwatering daarvan tussen Vlieland en Terschelling zich tot de Zuiderzee. De Waddenzee kreeg haar huidige aanzicht. De duinrand sloot zich grotendeels, zodat vrijwel geen afwatering naar de Noordzee plaats vond. De ontwatering moest grotendeels via de vele krekens naar de Zuiderzee.

Met de ontginning vanuit de duinen in de vroege middeleeuwen klonk dit land wel een twee à drie meter in, want ontginnen betekent ontwateren en ontwateren betekent inklinking en oxidatie van de mosresten. Slechts een korte tijd leende dit land zich voor landbouw, door zijn inklinking was het later slechts geschikt voor veeteelt. De slappe bodem bood weinig weerstand aan de kracht van het water, zodat op vele plaatsen de veenrivieren zich konden verbreden tot meren. Ook het gebruik van gestoken turf als brandstof voor de opkomende woonconcentraties hielpen hierbij. Gelukkig was de kwaliteit van de turf zo slecht dat de turfwinning op den duur vrijwel geheel gestaakt werd.

Als je de landkaart van het toenmalig Noord Holland bekijkt, lijkt die op een uitvergroting van de maquette van het huidige Wormer- en Jisperveld, een door water dooraderd landschap.

Zoals in vele veenweiden waren ook hier de boeren vaarboeren. De kleine landjes dienden als weiden, waartoe en waarvan het vee per praam na iedere melkbeurt werden "verwaait" (verweid). Ook de rietogsten werden per boot afgevoerd. In het aangrenzende Oostzaner veld werkt nog slechts één vaarboer. De efficiency-normen van de huidige bedrijfsvoering lenen zich niet voor deze bedrijfsuitoefening. En dan krijg je een probleem: of je laat het geheel tot een moerasbos verlanden of je moet de oude functies van het landschap blijvend subsidiëren. De overheid heeft met wisselend enthousiasme gekozen voor dit laatste.

Dat ook Natuurmonumenten efficiency nastreeft, blijkt wel uit ons volgend bezoek per kajak aan de gigantische stal met Limousin-koeien, waarvan ik de horens wel een beetje mis. Gekozen is voor deze koeien omdat ze minder zorg nodig hebben en gemakkelijk kalven. En eerlijk gezegd vind ik hun verschijning veel mooier dan de meeste schonkige zwart-witte melkmachines die bij ons in de wei staan. Dat ook dieren dit onland niet geheel vertrouwd is, bleek wel uit het kadaver van een verdronken geit, dat juist tijdens ons bezoek door een beheerder werd binnengevaren.

Al een jaar was ik niet meer in dit deel van het veld geweest. Iets ontbrak in mijn zichtsveld, maar wat?

We voeren naar de Marken, naast het Zwet en de Poel het andere meer in het veld.

Daar zag ik tot mijn schrik dat de vrijwilligers een heel moerasbos hadden geveld om weer te komen tot het oude aanzicht. Graag voer ik graag met mijn gasten naar dit bos om te laten zien wat een pioniersbos is, ik zal een ander voorbeeld moeten zoeken. Ook was dit één van de eerste bossages,

waarin ik altijd veel roofvogels zag, uitkijkend over het kale landschap naar prooi, vooral spitsmuis en jonge weidevogels.

Overigens vind ik dat in heel laag Nederland de verbossing toeslaat. Als je b.v. 40 jaar geleden in Friesland voer, kon je je oriënteren op de kerktorens; nu wordt deze oriëntatie door de vele bossages vertroebeld. Zie ook de kop van Overijssel, de Weerribben en de Rottige Meente, vroeger met vele rietvelden en spaarzaam geriefshout, nu een groot moerasbos. Natuurlijk, wel mooi, maar niet de oude cultuurstaat.

Maarten wees ons op het hier veel voorkomend plantje Zonnedauw, dat in deze zure grond van het trilveen slechts via kleine insecten op zijn lokblaadjes aan de benodigde eiwitten kan komen.

De volgende stap was een weidje dat door de gemeente Wormer onderhouden, d.w.z. éénmaal 's jaars gemaaid wordt. Zelfs dan zie je al een andere, armere, begroeiing.

Inmiddels was de wind zo toegenomen, dat verdere explicaties zou verwaaien, zodat we besloten via het Zwet en de Poel of zoveel mogelijk binnendoor terug te varen naar Bloem. Daar kon ik Tiny's nieuwe boot, een Zweedse Point 65, in wat onstuimiger water bewonderen. De boot deed het goed. Wat een mooi ding, geriefelijk en mooie slanke lijnen.

Bij Arend nog even gepauseerd om vervolgens òf per auto òf per boot terug te gaan naar de vereniging.

De terugweg was spannend, de wind was flink toegenomen en op het meer pal tegen.

Om met de woorden van mijn introducé Jan Zaal te besluiten:

>korte impressie.

>Lekker vroeg,

>simpel, ruig, sportief spannend.

>Delen en geven in zeer bijzonder bezit.(aandacht voor veld),

>even smullen en relatie onderhouden bij Bloem,

>genoten van goede sfeer bij kanoclub.

>Ouderwets lekker ingespannen.

pew/8-5-2007